



Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Неуспео план...

(31)

Али је Мишел и даље стајао непомично, заклањујући лице десном руком.

Прошао је читав минут у немом посматрању. Сантос је обилазио око свога противника, вребао га је као мачка свој плен, не усуђујући се да насрне. Доле, у сали све чешће се чуло потмуло мрмљање. Гледаоци су бодрили боксере и тражили борбу.

Судија се одвојио од конопца и љутито је пљеснуо длановима.

– Борите се иначе ћу вас дисквалификовати! – рекао је тихо, љутитим гласом.

Сантос се одлучио за напад. Исапружио је леву руку, а затим је брзим покретом десне шаке покушао да свенгом погоди противника. Милош је остао на мвсту само је горњи део тела повио уназад и песница му је прохујала испред очију. У следећем тренутку осетио је снажан ударац испод срца. Сантос се осмелио и гађао га левим директом. Сада су у клинчу. Мишел задаје кратку серију удараца у тело противника, који се спасава држећи му десну руку. Судија их раздваја. Опет су на растојању и вребају један другога.

Рунда пролази у наизменичним, ретким ударцима, који већином погађају у тело. Противници се чувају и боксују пажљиво. Публика је незадовољна и звиждањем дочекује крај прве рунде.

– Слаб је у клинчу, – шапуће Гастон трљајући влажним сунђером Милоша по грудима, – има дугачке руке и зато покушајте да му разбијете гард и да га заморите серијом удараца у тело. Улазите у клинч чим вам се зато пружи прилика.

Милош слуша равнодушно. Овај Гастон увек има нешто да прича. Говори му о ударцима и тактици, као да њега то у овоме тренутку интересује. Он мисли шта ради Ани. Сигурно је на некој кућној забави. Док он избегава ударце противника, који боксује оштрије и насртљивије у другој рунди, она сигурно не мисли на њега. Биће да се покајала што му је поклонила онај пољубац...

– Покри се левом!..

То Гастон виче. Као да он не зна шта треба да ради. Фљас! Противникова десница пљеснула је његову рукавицу и изазвала снажан звук. Тако се не боксује младаћу... Уф! јекнуо је потмуло и мало се сагнуо. Испод грудног коша осетио је снажан бол. Велики, широк црвени круг остао му је на кожи. Овај Сантос уме, дакле, и да удара!.. Ено сад се открио. Вири му брада између раширених руку. Милош се брзо нагнуо напред и већ у следећем тренутку одјекнуо је туп ударац. Његова гвоздена песница закачила је Сантоса у врх браде. Догодило се то тако брзо да млади боксер није ни знао како је примио ударац. Носе су му поклекнуле и треснуо је о под.

Милош се наслонио на конопце и загледао у масу која је стајала на ногама

и млатарала рукама од усхићења. Да ли би се и она овако радовала када би видела како га други славе. Или би устала са столице, погледала га мрко и рекла као да га никада није познавала:

– Какав грубијан!

Изгледа да је већ све готово, тим боље. И овако је дуго трајало. Али судија још броји. Можда ће младић ипак успети да устане. Миче се, одупире се рукама о под, напреже се да се подигне.

– Браво, Мишеле... Још једног смо склонили с пута, Дајте да вам скинем рукавице.

То Гастон говори промуклим гласом од узбуђења. Он је сигуран у победу, иако је судија тек избројао до шест! Тај се више неће подићи. Успављују га звона и рајска музика!

...девет... десет... аут!

Ринг је пун људи. Ускачу са свих страна. Прилазе Милошу и честитају му. Из дворане допиру урнебесни поклици. Магнезијум блешти. Фотографски апарати шкљоцају.

Када се нашао под тушем хладна вода га је мало освежила. Бола га је по телу као врхови танких иглица. То му је тако пријало. Сад може да се врати у Париз. Сутра ће је већ видети, разговараће с њоме. Биће опет заједно.

Гастон је, међутим, хтео да путују сутра. Али је Милош био упоран. Ако се њему још остаје нека седи колико му је драго у Милану, али он путује још ноћас, првим возом. Он мора сутра да је види. Ако ово стање продужи овако још неко време, осећао је да неће моћи да издржи. Гастон то не разуме. Он само познаје добро бокс. Дрхтаји срца су за њега неразумљиви. Он не зна, шта је то жудња младости, шта је то прва љубав!

Ситна јесења киша дочекала их је у Паризу. Возили су се влажним булеварима, пробијајући се кроз море аутомобила. Ишли су тако споро! Зар овај шофер не зна брже да вози. У два маха Милош је лупнуо у стакло и наређивао шоферу да повећа брзину. Најзад су стигли! Излеће из аута као торпедо и трчи уз степенице, прескачући све по неколико степеница.

Дахћући од умора окреће бројеве на телефонском апарату. Чује се женски глас:

– Ало...

– Ани, јесте ли ви?... Хвала Богу!

– Ало, кога тражите?

– Госпођицу маркизу.

– Госпођица је отпутовала за Марсељ. Биће отсутна десет дана. Да, господине, отпутовала је јуче... Не, нису оставили адресу. Збогом, господине!

У слушалици је нешто шкљоцнуло. Веза је била прекинута. Стајао је непомичан, утучен, скамењен.

Опет је стигао доцкан!

Пао је ничице на диван, загњурио главу у мекане јастучиће и сав се предао своме болу.

ГЛАВА ОСАМНАЕСТА

Неуспео план

Кад се отргнула из његовог загрљаја Ани је трчала као без душе широком стазом ка замку. Трчала је не окрећући се, што је могла брже, спремна да побегне у грмље, да се сакрије ако он појури за њом.

На самим вратима, која су водила у замак, сударила се са Мими. Сусрет је био тако неочекиван да су се обе затетурале.

– Ани, шта је теби? – Јуриш као да си помахнитала.

Али Ани је ухватила за руку и повукла је собом.

Хајде, причаћу ти све, брзо...

Говорила је задихано и појурила меканим, шареним тепихом, држећи чврсто своју пријатељицу за руку, осврћући се сваки час као да је неко јури.

– Ани, јеси ли полудела! – чудила се Мими, трчећи за њом.

Али Ани је јурила даље. Један служитељ уплашено им се склонио с пута. Пролетеле су поред њега као вихор. Широке, беле степенице указале се пред њима. Ани се пела брзо, вукући стално своју пријатељицу за собом. Најзад се нађоше пред једним вратима. Ани их отвори широм и кад је Мими ушла обрнула је кључ два пута у брави, а затим је притрчала прозору, склонила завесе и погледала доле. Парк испред замка је пуст. Нигде никога. Ани је задовољно одахнула, бацила свој широки сламни шешир на столицу и бацила се на кревет, ваљајући се као мало дете. Мими је стајала на сред собе, гледала је зачуђено, заплашено, дишући тешко, заморена силним трчањем.

– Ох, Мими, ходи, загрли ме!...



Ани ју је звала раширених руку, зајапурена, румена од умора и среће. Груди јој се брзо надимале и спуштале. Левом руком притиснула је срце, као да се плашила да јој не искочи из груди!

Мими је пришла кревету, села поред своје пријатељице и гледала је упитно.

– Мими, драга, толико сам срећна!

Мими се лупила врховима прстију по челу, запљескала радосно рукама и узвикнула:

– Дакле ипак... Изјаснио се!.. А ја, гуска, да се не сетим!

Пријатељице су пале једна другој у загрљај.

Наслонивши главу на раме своје другарице Ани је причала испрекиданим гласом:

– Није се изјаснио драга, није...

Мими је подигла зачуђено главу и промуцала:

– Шта, још није!... Па зашто се онда толико радујеш?

Ани је привукла себи и наслонила своје усне на њено уво:

– Он није, али ја јесам!

Мими се запрепастила.

– Ти ии!... Ти ии сси се... – муцала је.

Ани јој није дала да продужи. Загрлила је чврсто, толико снажно, да је Мими узвикнула од бола.

– Пусти ме. Угушићеш ме. Кости ми пуцају!

Отргнувши се из чврстог загрљаја, она се сместила удобније на постељи и гледећи врховима прстију мекане власи своје пријатељице наваљивала је:

– Причај. Зар не видиш да умирем од радозналости!

Ани је збуњено вртела крај од хаљине нервозним прстима, а затим је неочекивано рекла:

– Пољубила сам га!

Речи су праснуле као бомба. Мими је скоро поскочила са свога места.

Клекла је на колена, ухватила пријатељицу за раме и загледала јој се дубоко у очи.

– Ти њега или он тебе?

– Ја њега! — шапутала је Ани.

Мими је прснула у смех. Опружила се по кревету раширених руку и сва се тресла од смеха. Кревет је дрхтао од њене веселости.

– Зар је то смешно! – љутила се Ани.

Мими се и даље смејала, грчевито, бучно, од свег срца. Већ су трепавице почеле да јој се квасе од суза, које су блистале као капљице росе на сунцу. Најзад се мало примирила и опет села. Ухватила је Ани за руку.

– То си заиста само ти у стању!... Значи, изјавила си му љубав!

– Јесам, па шта! – пркосно је затресла главом Ани.

– Де, не љути се... Ја ти се дивим. Толико си храбра! Ја никада не бих могла то да урадим. Да ми Андре није рекао да ме воли и да ме није држао чврсто за руке, ја бих побегла што бих брже могла. Знаш ли да нисам смела у очи да му погледам. Била сам неизмерно срећна, а желела сам да се земља отвори и прогута ме, а ти си га прва пољубила!... Причај како је било.

Ани је ћутала, стиснутих усана, намргођена.

– Молим те, драга...

Мими је склопила руке и гледала је молећиво.

– Пољубила сам га и побегла!

– Ох, као на Филму! – запљескала је Мими ручицама и поново загрлила пријатељицу.

– А шта је он урадио? – питала је радознано. Ани је слегла раменима.

– Не знам. Више се ничега не сећам. Знам само да сам га пољубила и побегла. Трчала сам као да ме чопор вукова јури! Ето, то је све, а ипак сам толико срећна.

– Можда је још доле, пред замком?

– Сигурно је отишао. Задовољна сам да није пошао замном. Не бих изишла из собе па ма шта се догодило!

– Па како то да га пољубиш?

– Не знам ни сама. Шетали смо се дуго и разговарали као обично. Неочекивано је почео да ме вређа, да ме оптужује. Да знаш само шта ми је све рекао, а кад сам се наљутила њему је било жао. Био је диван. Гледао ме молећиво и беспомоћно. Сва његова душа оцртавала му се у очима. Држао ме је за руку и шапутао ми својим погледом колико ме воли! Он више говори очима него уснама! Разнежила сам се толико да сам сва дрхтала. А затим се догодило, не знам ни сама како... Осетила сам одједном неодољиву жељу да га пољубим. Пре него што сам тога била свесна моје усне су већ дотакле његове... Биле су тако вреле, просто су пекле!.. А затим сам побегла.

Ћутале су, загрљене, блудећи сањарским погледом у неодређену тачку. Ани је још једном преживљавала сваки минути тренутак. Несвесно је принела руку уснама, као да је још осећала сласт пољупца. Мими је мислила на свог вереника и на прве пољупце које су измењали. Било је исто тако као што је Ани причала. Само што је он њу први пољубио...

Мими се прва пренула из сањарења. Запитала је тихо:

– А сада, шта ћеш сада?

Ани се тргла и замагљеним погледом загледала се у своју пријатељицу.

– Не знам! – слегла је раменима.

А затим је додала усплахилено: ...

(Наставиће се)



LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Neuspeo plan...

(31)

Ali je Mišel i dalje stajao nepomično, zaklanjujući lice desnom rukom.

Prošao je čitav minut u nemom posmatranju. Santos je obilazio oko svoga protivnika, vrebao ga je kao mačka svoj plen, ne usuđujući se da nasrne. Dole, u sali sve češće se čulo potmulo mrmaljaje. Gledaoci su bodrili boksera i tražili borbu.

Sudija se odvojio od konopaca i ljutito je pljesnuo dlanovima.

– Borite se inače ću vas diskvalifikovati! – rekao je tiho, ljutitim glasom.

Santos se odlučio za napad. Isapružio je levu ruku, a zatim je brzim pokretom desne šake pokušao da svengom pogodi protivnika. Miloš je ostao na mvstu samo je gornji deo tela povio unazad i pesnica mu je prohujala ispred očiju. U sledećem trenutku osetio je snažan udarac ispod srca. Santos se osmelio i gađao ga levim direktom. Sada su u klinču. Mišel zadaje kratku seriju udaraca u telo protivnika, koji se spasava držeći mu desnu ruku. Sudija ih razdvaja. Opet su na rastojanju i vrebaju jedan drugoga.

Runda prolazi u naizmeničnim, retkim udarcima, koji većinom pogađaju u telo. Protivnici se čuvaju i boksuju pažljivo. Publika je nezadovoljna i zviždanjem dočekuje kraj prve runde.

– Slab je u klinču, – šapuće Gaston trljajući vlažnim sunđerom Miloša po grudima, – ima dugačke ruke i zato pokušajte da mu razbijete gard i da ga zamorite serijom udaraca u telo. Ulazite u klinč čim vam se zato pruži prilika.

Miloš sluša ravnodušno. Ovaj Gaston uvek ima nešto da priča. Govori mu o udarcima i taktici, kao da njega to u ovome trenutku interesuje. On misli šta radi Ani. Sigurno je na nekoj kućnoj zabavi. Dok on izbegava udarce protivnika, koji boksuje oštrije i nasrtljivije u drugoj rundi, ona sigurno ne misli na njega. Biće da se pokajala što mu je poklonila onaj poljubac...

– Pokri se levom!..

To Gaston viče. Kao da on ne zna šta treba da radi. Fljas! Protivnikova desnica pljesnula je njegovu rukavicu i izazvala snažan zvuk. Tako se ne boksuje mladaću... Uf! jeknuo je potmulo i malo se sagnuo. Ispod grudnog koša osetio je snažan bol. Veliki, širok crveni krug ostao mu je na koži. Ovaj Santos ume, dakle, i da udara!.. Eno sad se otkrio. Viri mu brada između raširenih ruku. Miloš se brzo nagnuo napred i već u sledećem trenutku odjeknuo je tup udarac. Njegova gvozdена pesnica zakačila je Santosa u vrh brade. Dogodilo se to tako brzo da mladi bokser nije ni znao kako je primio udarac. Hore su mu pokleknule i tresnuo je o pod.

Miloš se naslonio na konopce i zagledao u masu koja je stajala na nogama i mlatarala rukama od ushićenja. Da li bi se i ona ovako radovala kada bi videla kako ga drugi slave. Ili bi ustala sa stolice, pogledala ga mrko i rekla kao da ga nikada nije poznavala:

– Kakav grubijan!

Izgleda da je već sve gotovo, tim bolje. I ovako je dugo trajalo. Ali sudija još broji. Možda će mladić ipak uspeti da ustane. Miče se, odupire se rukama o pod, napreže se da se podigne.

– Bravo, Mišele... Još jednog smo sklonili s puta, Dajte da vam skinem rukavice.

To Gaston govori promuklim glasom od uzbuđenja. On je siguran u pobedu, iako je sudija tek izbrojao do šest! Taj se više neće podići. Uspavljuju ga zvona i rajska muzika!

...devet... deset... aut!

Ring je pun ljudi. Uskaču sa svih strana. Prilaze Milošu i čestitaju mu. Iz dvorane dopiru urnebesni poklici. Magnezijum blešti. Fotografski aparati škljocaju.

Kada se našao pod tušem hladna voda ga je malo osvežila. Bola ga je po telu kao vrhovi tankih iglica. To mu je tako prijalo. Sad može da se vrati u Pariz. Sutra će je već videti, razgovaraće s njome. Biće opet zajedno.

Gaston je, međutim, hteo da putuju sutra. Ali je Miloš bio uporan. Ako se njemu još ostaje neka sedi koliko mu je drago u Milanu, ali on putuje još noćas, prvim vozom. On mora sutra da je vidi. Ako ovo stanje produži ovako još neko vreme, oćećao je da neće moći da izdrži. Gaston to ne razume. On samo poznaje dobro boks. Drhtaji srca su za njega nerazumljivi. On ne zna, šta je to žudnja mladosti, šta je to prva ljubav!

Sitna jesenja kiša dočekala ih je u Parizu. Vozili su se vlažnim bulevarima, probijajući se kroz more automobila. Išli su tako sporo! Zar ovaj šofer ne zna brže da vozi. U dva maha Miloš je lupnuo u staklo i naređivao šoferu da poveća brzinu. Najzad su stigli! Izleće iz auta kao torpedo i trči uz stepenice, preskačući sve po nekoliko stepenica.

Dahćući od umora okreće brojeve na telefonskom aparatu. Čuje se ženski glas:

– Alo...

– Ani, jeste li vi?... Hvala Bogu!

– Alo, koga tražite?

– Gospođicu markizu.

– Gospođica je otputovala za Marselj. Biće odsutna deset dana. Da, gospodine, otputovala je juče... He, nisu ostavili adresu. Zbogom, gospodine!

U slušalici je nešto škljocnulo. Veza je bila prekinuta. Stajao je nepomičan, utučen, skamenjen.

Opet je stigao dockan!

Pao je ničice na divan, zagnjurio glavu u mekane jastučice i sav se predao svome bolu.

GLAVA OSAMNAESTA

Neuspeo plan

Kad se otrgnula iz njegovog zagrljaja Ani je trčala kao bez duše širokom stazom ka zamku. Trčala je ne okrećući se, što je mogla brže, spremna da pobegne u grmlje, da se sakrije ako on pojuri za njom.

Na samim vratima, koja su vodila u zamak, sudarila se sa Mimi. Susret je bio tako neočekivan da su se obe zateturale.

– Ani, šta je tebi? – Juriš kao da si pomahnitala.

Ali Ani je uhvatila za ruku i povukla je sobom.

Hajde, pričaću ti sve, brzo...

Govorila je zadihano i pojurila mekanim, šarenim tepihom, držeći čvrsto svoju prijateljicu za ruku, osvrćući se svaki čas kao da je neko juri.

– Ani, jesi li poludela! – čudila se Mimi, trčeći za njom.

Ali Ani je jurila dalje. Jedan služitelj uplašeno im se sklonio s puta. Proletele su pored njega kao vihor. Široke, bele stepenice ukazale se pred njima. Ani se pela brzo, vukući stalno svoju prijateljicu za sobom. Najzad se nađoše pred jednim vratima. Ani ih otvori širom i kad je Mimi ušla obrnula je ključ dva puta u bravi, a zatim je pritrčala prozoru, sklonila zavese i pogledala dole. Park ispred zamka je pust. Nigde nikoga. Ani je zadovoljno odahnula, bacila svoj široki slamni šešir na stolicu i bacila se na krevet, valjajući se kao malo dete. Mimi je stajala na sred sobe, gledala je začuđeno, zaplašeno, dišući teško, zamorena silnim trčanjem.

– Oh, Mimi, hodi, zagrlj me!...



Ani ju je zvala raširenih ruku, zaja-purena, rumena od umora i cpeće. Grudi joj se brzo nadimale i spuštale. Levom rukom pritisnula je srce, kao da se plašila da joj ne iskoči iz grudi!

Mimi je prišla krevetu, sela pored svoje prijateljice i gledala je upitno.

– Mimi, draga, toliko sam srećna!

Mimi se lupila vrhovima prstiju po čelu, zapljeskala radosno rukama i uzviknula:

– Dakle ipak... Izjasnio se!.. A ja, guska, da se ne setim!

Prijateljice su pale jedna drugoj u zagrljaj.

Naslonivši glavu na rame svoje drugarice Ani je pričala isprekidanim glasom:

– Nije se izjasnio draga, nije...

Mimi je podigla začuđeno glavu i promucala:

– Šta, još nije!... Pa zašto se onda toliko raduješ?

Ani je privukla sebi i naslonila svoje usne na njeno uvo:

– On nije, ali ja jesam!

Mimi se zaprepastila.

– Tiii!... Tiii sssi se... – mucala je.

Ani joj nije dala da produži. Zagrlila je čvrsto, toliko snažno, da je Mimi uzviknula od bola.

– Pusti me. Ugušićeš me. Kostu mi pucaju!

Otrgnuvši se iz čvrstog zagrljaja, ona se smestila udobnije na postelji i gladeći vrhovima prstiju mekane vlasi svoje prijateljice navaljivala je:

– Pričaj. Zar ne vidiš da umirem od radoznalosti!

Ani je zbunjeno vrtela kraj od haljine nervoznim prstima, a zatim je neočekivano rekla:

– Poljubila sam ga!

Reči su prasnule kao bomba. Mimi je skoro poskočila sa svoga mesta. Klekla je na kolena, uhvatila prijateljicu za rame i zagledala joj se duboko u oči.

– Ti njega ili on tebe?

– Ja njega! — šaputala je Ani.

Mimi je prsnula u smeh. Opružila se po krevetu raširenih ruku i sva se tresla od smeha. Krevet je drhtao od njene veselosti.

– Zar je to smešno! – ljutila se Ani.

Mimi se i dalje smejala, grčevito, bučno, od sveg srca. Već su trepavice počele da joj se kvase od suza, koje su blistale kao kapljice rose na suncu. Najzad se malo primirila i opet sela. Uхватила je Ani za ruku.

– To si zaista samo ti u stanju!... Znači, izjavila si mu ljubav!

– Jesam, pa šta! – prkosno je zatresla glavom Ani.

– De, ne ljuti se... Ja ti se divim. Toliko si hrabra! Ja nikada ne bih mogla to da uradim. Da mi Andre nije rekao da me voli i da me nije držao čvrsto za ruke, ja bih pobjegla što bih brže mogla. Znaš li da nisam smela u oči da mu pogledam. Bila sam neizmerno srećna, a želela sam da se zemlja otvori i proguta me, a ti si ga prva poljubila!... Pričaj kako je bilo.

Ani je ćutala, stisnutih usana, namrgođena.

– Molim te, draga...

Mimi je sklopila ruke i gledala je molećivo.

– Poljubila sam ga i pobjegla!

– Oh, kao na filmu! – zapljeskala je Mimi ručicama i ponovo zagrlila prijateljicu.

– A šta je on uradio? – pitala je radoznalo.

Ani je slegla ramenima.

– Ne znam. Više se ničega ne sećam. Znam samo da sam ga poljubila i pobjegla. Trčala sam kao da me čopor vukova juri! Eto, to je sve, a ipak sam toliko srećna.

– Možda je još dole, pred zamkom?

– Sigurno je otišao. Zadovoljna sam da nije pošao zamnom. He bih izišla iz sobe pa ma šta se dogodilo!

– Pa kako to da ga poljubiš?

– Ne znam ni sama. Šetali smo se dugo i razgovarali kao obično. Neočekivano je počeo da me vređa, da me optužuje. Da znaš samo šta mi je sve rekao, a kad sam se naljutila njemu je bilo žao. Bio je divan. Gledao me molećivo i bespomoćno. Sva njegova duša ocrtavala mu se u očima. Držao me je za ruku i šaputao mi svojim pogledom koliko me voli! On više govori očima nego usnama! Raznežila sam se toliko da sam sva drhtala. A zatim se dogodilo, ne znam ni sama kako... Osetila sam odjednom neodoljivu želju da ga poljubim. Pre nego što sam toga bila svesna moje usne su već dotakle njegove... Bile su tako vrele, prosto su pekle!.. A zatim sam pobjegla.

Ćutale su, zagrljene, bludeći sanjarskim pogledom u neodređenu tačku. Ani je još jednom preživljavala svaki minuli trenutak. Nesvesno je prinela ruku usnama, kao da je još osećala slast poljupca. Mimi je mislila na svog verenika i na prve poljupce koje su izmenjali. Bilo je isto tako kao što je Ani pričala. Samo što je on nju prvi poljubio...

Mimi se prva prenela iz sanjarenja. Zapitala je tiho:

– A sada, šta ćeš sada?

Ani se trгла i zamagljenim pogledom zagledala se u svoju prijateljicu.

– Ne znam! – slegla je ramenima.

A zatim je dodala usplahireno:

(Nastaviće se)